

[Niels Ravn.]

med den delte skole, men måtte undlade at stemme.

Med hensyn til selve økonomien, når vi nu opgiver udbygningen i Odense, ja, da havde vi — jeg skal ikke gå dybere ind på det her i dag — i tirsdags i finansudvalget en meget indgående drøftelse med undervisningsministeren, og dér fik vi meget stærkt bekræftet af undervisningsministeren, at de beløbsrammer, vi nu arbejder med, de 135 mill. kr. til det egentlige byggeri og de 25-26 mill. kr. til særligt udstyr, pristalsreguleret, om man må bruge det udtryk, er de endelige, også når vi opgiver skolen ved Odense. Sådan har jeg opfattet det, og sådan mener jeg at det er. Og uanset min beklagelse af udgangen på denne sag kan jeg — men som jeg sagde før, for så vidt med sorg i sind — give tilslutning til det her fremsatte lovforslag.

Niels Jørgen Nielsen: Årsagen til det lovforslag, vi har liggende foran os, er jo først og fremmest den flertalsbeslutning, der i 1961 resulterede i et ændringsforslag til det af den daværende landbrugsminister fremsatte lovforslag om udbygning og ombygning af den kgl. veterinær- og landbohøjskole. Herefter skulle der, som der nu er talt om det, parallelt med en udbygning på Frederiksberg ske en nybygning af en landbohøjskole ved Odense. Derved kan man sige, at i 1961 blev der sat et, nu må man sige foreløbigt punktum for den diskussion om landbohøjskolens udflytning fra Frederiksberg, der i årene forud havde været så stærkt fremme i debatten, og nu synes tidspunktet altså at være inde til at sætte et endeligt punktum for denne diskussion.

Mit parti kunne ikke i 1961 give tilslutning til det nævnte ændringsforslag, da vi var af den opfattelse, at vi fortsat kun burde have én jordbrugsvidenskabelig læreanstalt, som til gengæld burde udbygges til i videst mulig udstrækning at kunne imødekomme tidens krav til både uddannelse og videnskabelig forskning på jordbrugsområdet, dette taget i videste forstand. Dette mente vi i venstre kunne opnås ved helt at frigøre sig for forholdene på Frederiksberg med de utidssvarende bygninger, de begrænsede uddannelsesmuligheder og den for en jordbrugsvidenskabelig læreanstalt uhensigtsmæssige

indeklemte beliggenhed, som jo tvinger til at søge de nødvendige arealer til forskning tilvejebragt i forholdsvis stor afstand fra selve læreanstalten. Jeg tror, at det i dag står mange klart, at det både ud fra et samfundsøkonomisk, et landbrugsmæssigt og et videnskabeligt synspunkt ville have været rigtigt at tilslutte sig dette synspunkt i 1961, og jeg kan sige som hr. Niels Ravn til hr. Chr. Thomsen, at havde det været sådan, at hr. Chr. Thomsen og hans parti i 1961 ville have stået på dette standpunkt, så kunne og så ville denne udflytning være blevet foretaget. Det ville have været bedre, det ville have givet anderledes muligheder i de år, der er gået siden, hvor vi jo nok må sige at de vanskelige og usikre forhold har hæmmet forskningen. Det ville ikke alene have været bedre, det ville sikkert også, alt taget i betragtning, have været billigere, sådan som hr. Chr. Thomsen også nu var inde på det.

Som udviklingen har formet sig siden 1961, specielt med hensyn til de investeringer, der er foretaget på Frederiksberg, erkender vi imidlertid fra venstres side, at spørgsmålet om udflytning ikke er aktuelt i øjeblikket, og derfor kan vi give tilslutning til det foreliggende lovforslag. Nu gælder det først og fremmest om i så stor udstrækning, som det nu kan lade sig gøre, at råde bod på de uheldige følger af fejlpositionerne. Ud fra disse synspunkter er det altså, vi giver vor tilslutning til at ophæve stk. 2 i 1961-loven, hvorefter tanken og den lovfæstede beslutning om bygning af en landbohøjskole ved Odense definitivt er opgivet.

Så vil jeg gerne komme med nogle få bemærkninger i tilslutning til de foreliggende forslag om at ændre finansårene 1961-62—1969-70 til 1961-62—1972-73, som vi naturligvis kan give vor fulde tilslutning. Men jeg vil da gerne minde om, at selv om der nu er bevilget et beløb på 26 mill. kr. til supplerer af den beløbsramme på 60 mill. kr., som blev vedtaget i 1961, vil man ikke dermed i fuldt mål kunne indfri de berettigede ønsker om udbygning, der var indeholdt og anbefalet i den daværende landbrugsministers lovforslag af 28. januar 1959, og denne beløbsramme vil jo heller ikke give nogen muligheder for at forøge antallet af studerende ud over de nuværende ca. 1.300, hvad der betyder, at man med de senere års interesse for studiet på landbohøjskolen må